

Vitéz Ferenc

Töredékek

(A 85 éves László Ákos grafikáihoz)

Madonnák ölelik...

*Madonnák ölelik a gyermeket –
s magukat benne nem lelik.
A legmagasabb hegyek belseje
egyszer a fénnel megtelik.*

*Madonnáidnak voltál te gyermek –
olyan ártatlanul sírtál...
Bűnös szeretőid néznek szerte,
s egymásra is: a nyitott sírnál.*

*Madonnák alól a büszke lovak
már mind messzire szaladtak.
Kövek partján hagyták árnyékukat
a széttiport jó-szavaknak.*

*Madonnáidtól olykor csak halkán
suttogott vigaszt kívántál,
mikor a hegyek legbelsejében
semmi fényre nem találtál.*

***

*Madonnák ölelik árnyékodat –
s magukat benne nem lelik.
Lovak sörényében szél teste vagy:
fátyolként lebegsz – a reggelig.*

Lovad most...

*Lovad most farkasként üvölt.
A holdfény süvölt fölötte,
és az ismeretlen csillagok
fénye egy ismerős asszony
tekintetével bújik össze.*

*Farkassá vált az asszony is
most. Meztelen. Ölében úr honol,
de még valami esztelen vágyat űz,
s mellére nő a cikkcakkos égből
egy csúf tövisbokor.*

*Megdermednek édes harmatok.
Üvöltő szája mintha csókra állna,
és te már nem tudod meg, hogy
miért ilyen torz óriás, s miért nem
válhatott valóra benned álma.*

Esti séta

Van Goghgal

*(Van Gogh mondja – Urszinyi Mária
festménye előtt)*

*Álmodtad:
vörös este volt –
de lassan már pirkadt.
Álmodtam
csillagok haját izzadt
jegenyékhez.*

*Én mandulavirág halott
szirmaiban,
te a tulipánok riadt
vérében ébredsz.*

*Szeretőm lettél
volna, ördögöm –
ott lettél volna
kalász-köldökön,*

*varjak szárnyában,
tavaszi kertben,
zuhogó, süket
félelmeiben,*

*fátyollal fedve
falánk szemedet,
fekete csillag,
madár-szemedet.*

*Ott lettél volna magányos
asztalom abrosza alatt,
forró görcként a fában,
és a könnyű, savanyú borban,
mit meg sem ittam... – és tulipános
csizmám nyomába porban
fürdetett vacogó köveket
ültetnél volna... –, és motoztál
volna csendes titkaimban.*

*Leselkedő
virágevő,
ölelkező
világerő,*

*bíborgyászba
keversz náaszt,
minden este
velem hálsz.*

***

*Te egy halottba lettél szerelmes! –
Feltámasztottál, mint engedelmes
bánatot a szívedben, és éberen
figyelted, mit tanultam el a fáktól...*

*Engedj ki könnybe-habzó sóhajodból!
Hadd csodálkozzam még kicsit
a valóság másik oldaláról
mohó véreden!*

Alkímia

(Jakobovits Miklós műveihez)

*A kémia lelke –
a lélek kémiája.
A vágyak pereme –
és minden ok vágya.*

*A szellem kövei –
a kövek szelleme.
A szögek körei –
s a körök metszete.*

*A savak hangjai –
hangok forró árja.
A rend harangjai –
harangok szabálya.*

*A fények anyaga –
és az anyag fénye.
Az éhség madara –
a madarak éhe.*

*A gondolat teste –
testek gondolata.
A vonal rétege –
s rétegek vonala.*

*A tudás kalandja –
kő titkos tudása.
A füvek parancsa –
hangyák vonulása.*

*Az egész hiányai –
hiányok egésze.
A részek világai –
s a világok része.*

***

*A vonal kémiája –
a hangok vonala.*

*A körök hiánya –
a kő gondolata.*

*A szellem szögei –
a metszetek része.
A vágyak körei –
a hiányok éhe.*

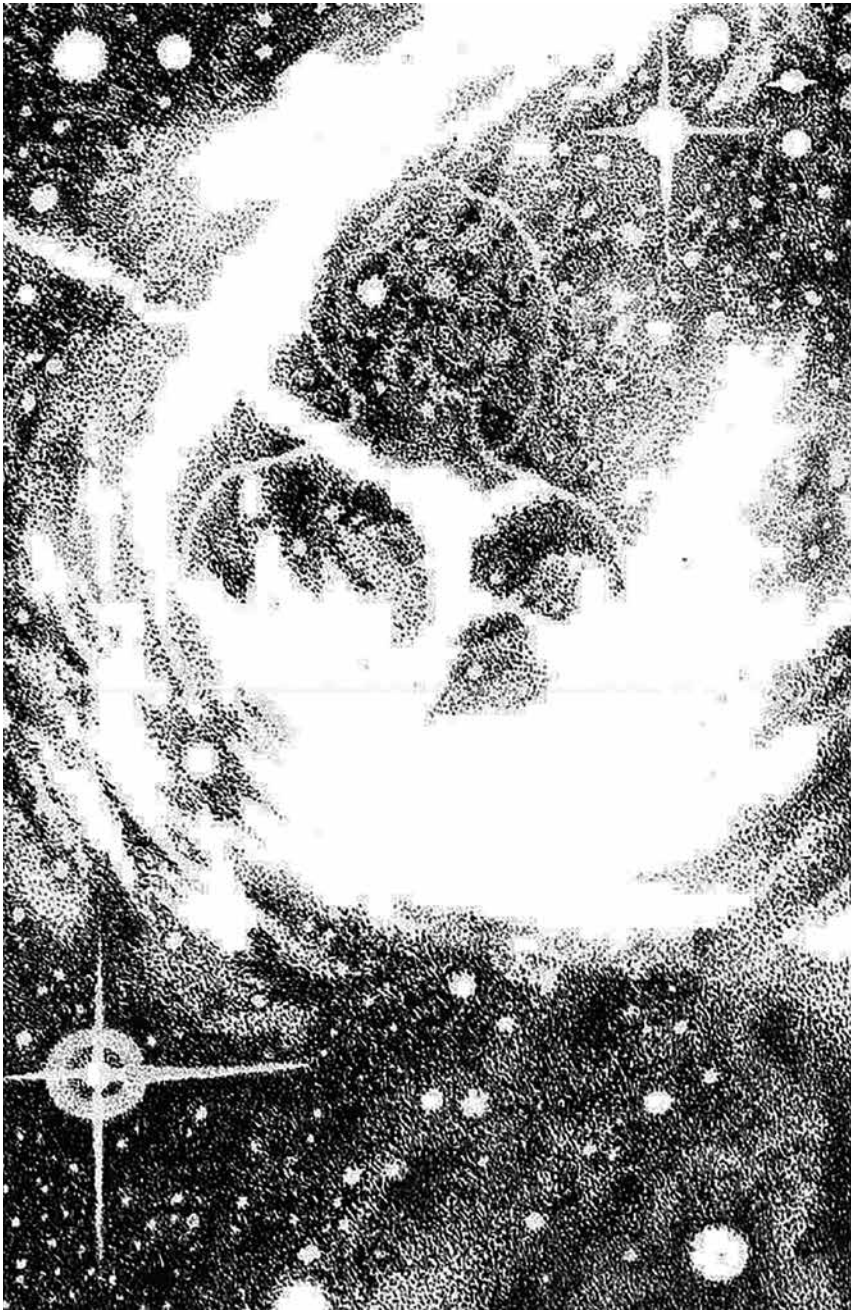
*Harangok teste –
a vonal gondolata.
A hajnal metszete –
a hold hajfonata.*

*A fehérség lelke –
kövek oroszlánja.
A számok fegyelme –
a hangyák tudása.*

*Az éhség harangja –
a füvek szavai.
A vágyak anyaga –
és hangok holdjai.*

*A titkok parancsa –
és a részek rendje.
A kő hangyahangja –
a szellem szerelme.*

*A testek madara –
a savak virága.
Rétegek aránya –
a fények kémiája.*

Galaxis